

Tinh Ban Ngay Xua Cua Mot Nu Sinh Vien Voi Chang Tr/Uy Hai Quan

Nhân tìm Trung-Úy Vũ Văn Phú, HQ-505

Chuyện đã 40 năm, người Em gái sông Cửu Long mà Anh từng gặp gỡ nơi ngã sáu Phù Đổng vẫn còn nhớ Anh.

Xin nhân Trung-Úy Vũ Văn Phú, SQ Dương-Vận-Hạm HQ-505 và bạn bè biết tin-tức Trung-Úy Phú:

... Phú là kỷ niệm đẹp của một thời học trò, mà mỗi khi nhớ lại, vẫn khiến em bồi hồi dù em không còn trẻ nữa. Em muốn hỏi thăm Phú, mong rằng Phú hiện có cuộc sống bình yên và hạnh phúc...

Chuyện đã 40 năm, khoảng thời gian quá đủ để một người trẻ tuổi già đi, trí nhớ bắt đầu giảm sút. Nhưng kỷ niệm, vốn như tên gọi, lại thuộc về quá khứ, mà người lớn tuổi thì luôn nhớ về quá khứ. Khi đó em chỉ là con nhỏ học trò lớp 12 ban toán. Anh có nhớ ở Saigon chỗ ngã sáu Phù Đổng có mấy xe bán bột chiên rất ngon không? Học trò thường hay tụ tập sau giờ học. Em cũng không ngoại lệ. Một buổi chiều tan học về em và đưa bạn ngồi ăn ở đó, có hai ông HQ vô quán, bàn nào không ngồi lại ngồi bàn em. Mặc cỡ ăn không ngon và cũng không dám chuyện trò tía lia cùng bạn, lâu lâu ngược lên lại thấy một ông nhìn mình cười cười. Ông này mặc đồ xanh tím, vai áo gắn Alpha và (hình như) hai gạch. Ông kia mặc đồ xanh biển hình như là Trung sĩ. Ông Tr/sĩ gọi ông kia là Tr/úy. Em khều bạn, ăn nhanh về thôi, nhưng hai ông ăn còn nhanh hơn mình. Lính mà. Chia tay bạn, em chạy xe ra đường Trần Hưng Đạo để về nhà mình, xe dừng chờ đèn thì em đã thấy hai ông HQ chạy sát theo em. Ông Tr/sĩ chở ông Tr/úy cũng bằng Honda Dame. Tr/úy hỏi:" nhà Chi

ở đâu?" em giật mình, sao biết tên mình vậy ta? Chắc hồi nãy nghe bạn em kêu thôi. Em không trả lời nhưng khi quay lại nhìn, thấy Tr/ úy cũng không có gì đáng sợ lắm. Nhà em ở trong một con hẻm rộng yên tĩnh thuộc Quận Nhi (giờ là Quận Nhất). Em vào nhà khoảng 10 phút thì nghe má em kêu Chi có bạn tìm. Em bước ra. Trời ạ, Trung úy đang đứng trước mặt em, trong sân nhà em, tự tin như đã là bạn thân của em từ lâu lắm rồi. Trung úy đứng tựa lưng vào gốc ngọc lan, tay cầm chặt một nắm hạt dưa chắc hẳn vừa mua ở tiệm tạp hoá đầu hẻm nhà em. Hình như Tr/ úy muốn nhờ nắm hạt dưa để có thêm bình tĩnh. Trung úy nhìn em, đôi mắt trầm lắng, thiết tha như chịu lỗi. Em không còn cách nào khác hơn đành mời Trung úy và Trung sĩ vào nhà, em phải làm ra vẻ tự nhiên để má em yên tâm. Trung úy tự giới thiệu mình tên Phú, Trung úy HQ đi tàu HQ 505. Sau một chuyến hải hành, tàu cập bến Bạch Đằng, Trung úy lên bờ rong chơi. Câu chuyện giữa cô học trò lớp 12 và anh Trung úy chỉ xoay quanh chuyện tàu bè, sông biển mà Phú có vẻ rất say mê. Phú còn nhiệt tình giải thích cho học trò biết sự khác nhau giữa HQTr/úy và Tr/úyHQ như thế nào. Phú cũng tự nhận đã mua hạt dưa ở tiệm đầu hẻm để hỏi thăm nhà em. Phú nói em phải giỏi toán mới dám học ban B. Em trả lời còn anh chắc cũng giỏi tấn công nên mới dám xông vào nhà người ta như vậy. Phú cười hiền hoà: anh tin Chi không nỡ đuổi anh. Mình cùng dân đồng bằng sông Cửu Long mà (trước đó Phú nói gia đình Phú ở Cần Thơ; còn em, ba má em đều sinh trưởng ở Vĩnh Long). Trước khi ra về Phú để lại cho em danh thiếp mang tên Vũ Văn Phú với lời dặn tàu anh còn cập bến Bạch Đằng một, hai ngày nữa. Nhưng em đã không xuống bến BÐ. Tàu nhỏ neo lúc nào em không biết. Trời Saigon đã vào mùa hạ. Em có kỳ thi Tú tài trước mặt, em không muốn mình đập nhảm vỡ chuỗi. Nhưng đôi khi trong những bài toán hình học không gian, những phương trình đại số lại ẩn hiện đôi mắt ấy, đôi mắt thiết tha của Phú.

Em đậu Tú tài, em vào Đại học. Khoảng tháng 4/1974, lúc đó em đang học năm thứ 1 Đại học Luật khoa, HQ505 lại cập bến Bạch Đằng, Phú tìm gặp em. Vẫn vu vơ chuyện trường chuyện lớp, chuyện tàu bè sóng to gió lớn, chẳng đứa nào nói đến chuyện tình yêu dù tình yêu của ai đó, không phải của mình, như tình yêu trong phim Love Story chẳng hạn. Giờ nghĩ lại em thấy ngày đó mình thật ngây thơ và Phú cũng hiền lành quá đỗi. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi Phú ở Saigon em có xuống bến BÐ đứng trên cầu nhìn con tàu 505 to lớn, nhìn thấy Phú bước ra từ đó, oai phong và hùng tráng. Một lần như vậy rồi thôi. Chỉ có vậy mà thôi. Rồi tàu lại đi. Và Phú lại đi. Chẳng ai hứa với ai một điều gì. Em ở lại Saigon với Giảng đường Đại học, em làm thơ và viết báo. Nổi nhớ về con tàu 505 biến thành những bài thơ, tạp văn đăng rất đều trên báo Dân Luận, Đông Phương có ghi đề tặng, nhưng có lẽ lúc đó tàu đang ở biển khơi nên Phú không đọc được. Cho đến khi Saigon nổi sóng. Phú và con tàu thân yêu của Phú đi đâu, về đâu giữa cơn giông tố đó, làm

sao em biết được, khi em và Phú cách nhau muôn trùng hải lý và em thì nhỏ bé giữa biển đời mênh mông. Em ở lại và em cố quên. Những bài thơ, bài báo em cắt dán vào cuốn sổ tay, em cắt cuốn sổ tay vào ngăn cuối cùng của tủ sách, vào ngăn thăm thẳm nhút trong ký ức của mình. Nhiều năm sau tháng Tư đó, em lấy chồng. Em nhớ có đọc ở đâu đó 2 câu thơ: "...Em và anh, mỗi người một đám cưới. Riêng rẽ họ hàng, riêng rẽ buồn vui...". Em nghĩ Phú cũng đã như em, chẳng ai chờ ai, đợi ai; và chắc hẳn Phú cũng đã riêng rẽ một cuộc đời. Cho đến khi em đọc được "Kỷ niệm với con tàu máu 505" của Nhà văn Diệp Mỹ Linh, sự tàn ác của chiến tranh, nỗi thống khổ, đau thương của những người lính, của những dân lành được phơi bày trần trụi, tận cùng với nước mắt và máu hoà lẫn trên con tàu hùng tráng năm xưa em từng biết. Em đọc và em sợ hãi từng con chữ. Em sợ bài viết có nói về MỘT CÁI CHẾT MANG TÊN LÀ PHÚ nhưng điều đó đã không xảy ra. Em tự hỏi khi đó Phú ở đâu, còn trên tàu hay đã về đơn vị khác? Phú có bình yên không? Em chỉ muốn biết một điều như vậy. Còn lại, tất cả đều đã..."ngày xưa". Em chỉ muốn giữ lại hình ảnh một anh chàng SQHQ cao cao, tay cầm nắm hạt dưa, đứng hiên ngang giữa sân nhà em trong nhạt nhoà bóng tối thơm nồng hương ngọc lan. Em cũng muốn giữ lại trong ký ức ánh mắt dịu dàng, thiết tha đã từng đôi lần làm em khó ngủ.

Em cũng không muốn Phú gặp em lúc này, khi em đã không còn là con nhỏ ăn bột chiên ở ngã sáu Saigon, học Tú tài ban Toán mà Phú từng biết. Em đã không còn là "Người Cửa Muôn Năm Củ".

Ở đâu đó trên hành tinh này, dù có đọc được hay không những dòng tin nhắn, em vẫn cầu mong Phú bình yên và hạnh phúc.